

fordring, havde sagt: Nej, Situationen er ikke moden, vi have ikke tilstrækkelig Magt til at gennemføre en Forandring i Forsvarslovene, og vi ville ikke række Haand til at gennemføre en Ordning, som efter vor Opfattelse er landsskadelig. Regeringen kunde ogsaa have taget det Standpunkt at tage mod Magten, men kun for at bruge den til at æske Vælgernes Mening, saaledes som det udtaltes her under Generaldebatten om Forsvarslovene. Regeringen kunde have haft en vis Berettigelse dertil i den stærke Dadel, den havde udtalt mod den foregaaende Regering, fordi den ikke havde opløst Folketinget paa ny og paa ny hørt Vælgernes Mening om Forsvarsordningen inden dens endelige Vedtagelse. Men den høje Regering gjorde ingen af Delene. Thi der var jo Mening i straks at tage Kampen op, og der var ogsaa Mening, ja, meget god politisk Mening i at sige: Ja, nu er den Sag jo afgjort, nu bøje vi os for Loven; i et Land, allermindst i et saa lille Land som Danmark kan man ikke være tjent med Aar ud og Aar ind at strides om Forsvarets Ordning, det svækker alt for meget baade indadtil og udadtil; nu have vi Loven, nu maa vi gennemføre den; give de politiske Forholds Udvikling os saa en Gang Magt til at ændre den, nu vel, saa kunne vi gøre det, men straks efter, at Loven er gennemført, at rejse en Kamp om dens Forandring ville vi ikke! Var dette Standpunkt blevet forkyndt, saaledes som for Resten mange af os troede, det blev det gennem Finansministerens ofte citerede Ord om, at Lov er Lov o. s. v., havde der været god politisk Mening ogsaa i dette.

Men nu valgte Ministeriet en Stilling, som ikke var nogen af disse, og unægtelig en meget lidet flatterende Stilling. Den valgte den at kæmpe med den ene Arm mod hele den militære Ordning, stemple den som urimelig, som landsskadelig, som en hensynsløs Bortødslen af Landets Midler under en saa spændt finansiell Situation. Men hvad gjorde Regeringen saa med den anden Arm? Den byggede Søforter, lavede Rekrutlejre og Torpedobaade. Det er det, som sker nu, det er det, som vil ske fremdeles, hvis da ellers den højtærede Konseilspræsidents Ord skulle staa ved Magt, de Ord nemlig, at man ikke gennem Finansloven skal søge at ændre bestaaende Love, altsaa ikke rejse nogen Finanslovkonflikt med det Formaal at ændre de bestaaende Love.

Der vil altsaa ske dette, at Konseils-

præsidenten farer vældig i Leding Landet over, som han bebudede i Landstinget, mod den umulige, landsskadelige Militærordning, men hjemme, hjemme, der sidder den mindre krigerisk anlagte Forsvarsminister og bygger flittigt videre paa sine Søforter, paa sine Rekrutlejre, paa sine Torpedobaade, meget omsigtsfuld for, som han sagde i Landstinget, at hvis Ledelsen af Sagerne skulde blive lagt i andre Mænds Hænder, i Mænds Hænder, som havde andre Meninger om Forsvarssagen, „disse saa ikke maa finde Forsvaret forraadt eller forladt af os“. Derfor erklærede den højtærede Forsvarsminister, at han er gaaet betydeligt videre med Udførelse af Arbejderne, end den foregaaende Regerings Ordre og Dispositioner nødte ham til. Han siger: „Selvfølgelig er der gaaet videre med Ordre til Udførelse af Arbejder og til Anskaffelser, fordi det vilde være enhver Ministers Opgave i den Situation, som nu foreligger, at fortsætte, hvad der var begyndt; og medens jeg i Overensstemmelse med mine Kolleger har andre Anskuelser om, hvad der burde være gjort, er det selvfølgelig min Opgave, indtil vi kunne sætte vore Meninger igennem, at holde det hele saaledes, at hvis vi maa lægge Ledelsen af Sagerne i andre Hænder, i Mænds Hænder, der have andre Meninger, disse da ikke skulde finde Forsvaret forraadt eller forladt af os“. Det vil blive den højtærede Forsvarsministers Rolle, medens den højtærede Konseilspræsident fører Kampen mod den landsskadelige Forsvarsordning. Jeg respekterer fuldstændig Forsvarsministerens Tankegang, men den staaer ikke særdeles godt til, hvad der er blevet udtalt af hans høje Chef, og det er hele denne ejendommelige Situation, som man fra Regeringens Side ikke rigtig ønsker Klarhed over. Derfor er det, at det hidtil har været os saa umuligt at faa noget reelt og klart Svar paa det i øvrigt ganske simple og jævne Spørgsmaal, om de af Lovene nødvendiggjorte Bevillinger til Rekrutlejre, Søbefæstning og Sømateriel komme paa Finanslovsforslaget for 1911—12.

Men nu synes det unægteligt noget at dages. Ministeriets sidste Udtalelse i Gaar gennem den højtærede Konseilspræsident, nemlig, at man kan ikke gennemføre den Forandring i de militære Love, som man ønsker, ved Hjælp af Finansloven, er jo endnu aaben for Fortolkning. Den kan opfattes og fortolkes saaledes, at den høje Regering ikke mener, at man kunde gennemføre en fuld-